

— Σιωπή, τέκνον! ἐφώνησεν ἡ Μαρία.

Ὁ Φουκέ ἐξηκολούθησε. «Καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον ἐκδότων εἰς τὰς ἀκολασίας ἀνθρώπων — ἐκπεσούσης ἀριστοκρατίας».

— Διαβολικῶς ὠραῖον δι' αὐτόν, μάλιστα, εἶπεν ὁ Δέ Β:βιὲ ἐμπαικτικῶς, θωπεύων τὸν μύστακά του.

— «Γυναικῶν καλοῦ γένους, ἀλλὰ χυδαίων ἡθῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ Φουκέ ἀναγινώσκων, ἀνθρώποι θελκτικῆς ἐπιδεξιότητος, ἀλλὰ ἐξαιρετικῶς κακοῦ χαρακτήρος».

Ἐνταῦθα ὁ Φουκέ διεκόπη ὑπὸ γενικοῦ γέλωτος, εἰς ὃν προσεχώρησε καὶ οὗτος· ὅταν δὲ ἔπαυσεν ὁ γέλως, ἐξηκολούθησε νὰ ἀναγινώσκη παραιτέρω.

— «Διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν αἰσχυρῶν τούτων ἀνθρώπων ὁ Φουκέ μανθάνει ἀπόρητα, ὧν τὴν ἀξίαν οὐδεὶς κάλλιον αὐτοῦ γνωρίζει.»

Ὁ Ναπολέων εἶναι ἀρκετὰ ἄθλιος νὰ νομίζῃ ὅτι ὁ Φουκέ πραγματικῶς κατέχει ἐποπτικὴν τινα ιδιότητα, ἥτις διευκολύνει αὐτόν νὰ μαντεύῃ τοὺς σκοποὺς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἀλλὰ ὅσον ἀγχίνουν καὶ ἂν ἦναι τὸ ἐπινόημα, καὶ ὅσον ἐπιτυχῆς καὶ ἂν ἦναι ἐπὶ τινα καιρὸν, ὁ Φουκέ θέλει ἰδεῖ εἰς τὸ τέλος ὅτι θέλει τὸν ἐγκαταλείψῃ καὶ ὅτι ὅταν θὰ ἔχη μεγίστην ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ἀθλίων τούτων, θέλουσι λιποτάκτῃσει καὶ ἴσως, θέλουσι τὸν καταμηνύσει.

— Πῶς τολμᾷ νὰ ὀμιλῇ οὕτως; ἠρώτησεν ἡ Μαρία Σέντ Σιρ ὀργίλως. Δὲν σὰς ἐβεβαίωσα ἤδη περὶ τῆς πίστεώς μου, διὰ τῆς ἀποποιήσεως τῆς χειρὸς τοῦ πλουσιωτέρου καὶ ἰσχυροτέρου ὄλων τῶν εὐνοουμένων τοῦ Ναπολέοντος;

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἀπέδειξα ἤδη, προσέθηκε ἡ Λουίζα Δουβάλ, ὅτι οὔτε βαθμοὶ οὔτε πλοῦτη ἠδύναντο νὰ μὲ πείσωσιν ὅπως καταχρασθῶ τῆς ἐμπιστοσύνης σας;»

— Τί κακὸς ἀνθρώπος πρέπει νὰ ἦνε, εἶπεν ἡ Παχήλ.

— Σιωπήσατε, ὄλοι, παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Φουκέ. Βίστε εὐαίσθητοι ὡς ὁ αὐτοκράτωρ, ὅστις μᾶλλον ταραττεται ἀναγινώσκων μίαν ἐκ τῶν ψευδῶν τούτων ἐπιστολῶν ἢ ἐὰν ἐμάνθανεν ὅτι ὁ ἰσχυρότερος στρατὸς τῆς ὑψηλοῦ ἐβάδιζεν ἐπὶ τὴν πρωτεύουσαν.